

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2121-0 / 2016
Érkezett:	2016 DEC 29.
Példány:	4
Melléklet:	4x3+19 db
Kezelőiroda:	<i>leu</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

a Nyíregyházi Járásbíróság útján

Nyíregyháza
Bocskai út 2.
4400
4401, Pf. 86.

Nyíregyházi Járásbíróság	
Az ügy száma:	291/2012 ..
Érkezett:	2016 DEC 14.
Pld.	4
Írk. Módja: postán/gyűjtőládába	Mell: 4x3 db
Személyesen/mailel/faxon	6
ajánlás	<i>leu</i>

alkotmányjogi panasz

a **NYÍRTERV-PLUSZ Tervező és Vállalkozó Korlátolt Felelősségű Társaság**

panaszosnak

képv.:

a Kúria Pfv.V.20.104/2016/15. sz. ítéletével szemben!

2016. december 9.

TARTALOM

1	ELJÁRÁSI NYILATKOZATOK	3
1.1	AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁSKÖRE	3
1.2	A PANASZ HATÁRIDŐBEN BEADOTTNAK MINÓSÜL	3
1.3	A PANASZ BENYÚJTÁSÁNAK FELTÉTELEI TELJESÜLNEK	3
1.4	A PANASZTÉTELI JOGOSULTSÁG	4
1.5	NYILATKOZAT SZEMÉLYES ADATOK NYILVÁNOSSÁGRA HOZATALÁRÓL.....	4
2	INDOKOLÁS	4
2.1	AZ ÍTÉLET ALAPJÁUL SZOLGÁLÓ TÉNYÁLLÁS.....	4
2.2	AZ ELSŐ- ÉS MÁSODFOKÚ ÍTÉLETEK	6
2.3	AZ ÍTÉLET MEGÁLLAPÍTÁSAI	7
2.4	AZ ÍTÉLET JOGSÉRTŐ MEGÁLLAPÍTÁSAI	7
2.4.1.1	<i>A Kúria által hozott Ítélet jogsértő jellege.....</i>	<i>7</i>
2.4.1.2	<i>Az Ítélet ellentétes a szerződések értelmezésének szabályaival</i>	<i>8</i>
2.4.1.3	<i>Az Ítélet ellentétes a bizonyítékokkal.....</i>	<i>8</i>
2.4.1.4	<i>A Másik Perben hozott döntések önkényes értelmezése.....</i>	<i>9</i>
2.4.1.5	<i>Valótlan, hogy nem érvényesítettük a Másik Per folyamatban léte alatt az igényt.....</i>	<i>10</i>
2.4.1.6	<i>Az Ítélet ellentétes a Kbt. rendelkezéseivel, így jogszabályellenes.....</i>	<i>10</i>
a)	A Kbt. által támasztott feltételek.....	11
b)	Az esetleges szerződés módosítás semmis lenne.....	12
2.5	A MEGSÉRTETT ALAPTÖRVÉNYBEN BIZTOSÍTOTT JOGAINK.....	12
2.5.1.1	<i>A tulajdonhoz való jog sérelme – a munkánk ellenértékétől a Kúria megfosztott</i>	<i>12</i>
2.5.1.2	<i>A vállalkozáshoz és a tisztességes versenyhez való jog sérelme – a vállalkozásunk céljának ellehetetlenítése</i> <i>14</i>	
2.5.1.3	<i>A jogorvoslatához való jog sérelme.....</i>	<i>15</i>
3	A VÉGREHAJTÁS FELFÜGGESZTÉSE	16

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

Alulírott **NYÍRTERV-PLUSZ Tervező és Vállalkozó Korlátolt Felelősségű Társaság** (székhely: [REDACTED] panaszos, kívül jegyzett és M/1 alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk útján ezennel az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük a t. Alkotmánybíróság elé a Kúria **Pfv.V.20.104/2016/15.** sz. ítéletével („**Ítélet**”) szemben, és Magyarország Alaptörvénye („**Alaptörvény**”) 24. cikke (2) bekezdésének d) pontja, valamint az *Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény* („**Abtv.**”) 27. §-a és 53. §-ának (4) bekezdése alapján kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. §-a szerint

- az Ítélet alaptörvény-ellenességét megállapítani;
- az Ítéletet megsemmisíteni;
- az ennek következtében lefolytatandó bírósági eljárásban az eljáró bíróság számára kötelező iránymutatást adni és
- az Ítélet végrehajtását a t. Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggeszteni

szíveskedjék.

1 ELJÁRÁSI NYILATKOZATOK

1.1 Az Alkotmánybíróság hatásköre

A panasz elbírálására a t. Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikke (2) bekezdésének d) pontja és az Abtv. 27. §-a alapján rendelkezik hatáskörrel.

1.2 A panasz határidőben beadottnak minősül

A panasz az Abtv. 30. §-ának (1) bekezdése értelmében határidőben beadottnak minősül, mivel az Ítéletet 2016. október 21. napján vettük kézhez.

1.3 A panasz benyújtásának feltételei teljesülnek

Az Abtv. 27. §-a és az Alaptörvény 24. cikke (2) bekezdésének d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal akkor fordulhat a t. Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A panasz indokolásában konkrétan, tételesen megjelöljük az Ítélet azon rendelkezéseit, amelyek tekintetében az alapjogsérelem fennáll. Az Ítéletnek a jelen panaszban hivatkozott rendelkezései felénk közvetlenül hatályosultak, a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás nem áll a rendelkezésünkre.

1.4 A panasztételi jogosultság

A panasz benyújtásának további feltétele, hogy az alaptörvény-ellenes Ítélet a panaszosnak, azaz nekünk okozzon jogsérelmet, azaz fennálljon az egyedi ügyben az érintettségünk. Az Ítéletben megállapított jogkövetkezmények velünk mint felperessel szemben kerültek meghatározásra és kerülnek alkalmazásra. Így bennünket peres félként az Ítélet és az annak alapjául szolgáló ügy, eljárás közvetlenül érint.

Az Ítélet tehát számunkra közvetlenül jogsérelmet okoz, ebből kifolyólag a személyes érintettség fennáll, így a panasz előterjeszhetőségének ezen feltétele is teljesül.

Eljárási jogosultságunk igazolására **M/2** alatt cégkivonatunkat, míg **M/3** alatt vezető tisztségviselőnk aláírási címpéldányát csatoljuk.

1.5 Nyilatkozat személyes adatok nyilvánosságra hozataláról

Figyelemmel az Abtv. 52. §-ának (5) bekezdésére és 57. § (1a9) bekezdésére, valamint az *Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat* („**Ügyrend**”) 36. §-ának (29) bekezdésére, kijelentem, hogy jelen alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő személyes adataim nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

2 INDOKOLÁS

Az Ítélet az Alaptörvényben biztosított több alapvető jogunkat is súlyosan sérti a következőkben részletesen kifejtettek szerint.

2.1 Az Ítélet alapjául szolgáló tényállás

Az első és másodfokon eljáró bíróságok az ítélet alapjául szolgáló tényállást kellő alaposítással feltárták, teljes körűen és helyesen rögzítették a következők szerint.

A társaságunk és [REDACTED] Korlátolt Felelősségű Társaság [REDACTED] mint vállalkozó 1997. március 6. napján közbeszerzési eljárás eredményeként tervezési szerződést kötött a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzat Szatmár Beregi Kórház és Gyógyfürdővel („**Kórház**”) a Kórház rekonstrukciójához kapcsolódó tervezési munkálatok elvégzésére („**Tervezési Szerződés**”).

A kórház a rekonstrukciós munkák fedezetét állami címzett támogatásból kívánta biztosítani. A tervezési szerződés létrehozásakor a kórház beruházási költségfedezet igényének elbírálásáról még nem született döntés. A beruházás költség igényét a kórház saját számítása alapján határozta meg.

A Tervezési Szerződés 4. pontjában felek a Szerződésben a tervezési díjat a szakmai gyakorlatnak megfelelően a beruházás megvalósítására fordított költségek százalékos arányban határozták meg, az elvégzett tervezői munkával arányos mértékű díjazás követelményének megfelelően. A felek nem rögzítettek fix árat, mert számoltak azzal, hogy a tervezői munkavégzéssel arányos beruházási költség előzetesen csak irányadó jelleggel kalkulálható, az elkészült tervekre adott kivitelezői pályázatokat követően a későbbiekben vált pontosíthatóvá.

Felek rögzítették, hogy a tervezési díj vetítési alapjaként azt a tervek megvalósításához szükséges beruházási összköltséget tekintik, melyet a rekonstrukció teljes körű megvalósítására a címzett támogatást odaítélő törvény meghatároz. A tervezési díj számszerűen is meghatározott mértéke ennek az összegnek a 2,2 %-a volt:

„Tervezőt szolgáltatásáért, illetve a tervek egyszeri felhasználásáért a rekonstrukció címzett támogatásának 2,2 %-a. (a pontos összeg forintban történő meghatározása a címzett támogatás ismeretében történik.)

A szolgáltatás ÁFA adókulcsa: 25%, melyet a fenti díj tartalmaz.

A díjkulcs az előzetesen közzétett 3 milliárd Ft-ot meghaladó értékre kerül megállapításra”.

A Tervezési Szerződés 1997. június 12. napján kiegészült a 2. számú melléklettel, mivel időközben meghatározásra került a vállalkozói díjalapot képező címzetes támogatás aktuális összege 3 452 410 000,- Ft összegben.

A Tervezési Szerződés 1998. május 29. napján kiegészült a 3. számú melléklettel, mivel forráshiány és áttekintés miatt felfüggesztésre kerül az abban meghatározott feladatok teljesítése, rögzítésre került, hogy feladatok 92%-ban kerültek elvégzésre a tárgybéli időpontig, a további teljesítések az áttekintési igények miatt felfüggesztésre kerültek.

A 2000. évben a Kórház jogutódja, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzattal („**Önkormányzat**”) mint felperes 14 000 000,- Ft és járulékai megfizetése iránt terjesztett elő keresetet velünk és a [REDACTED] el mint alperesekkel szemben szerzői jogdíj megfizetése tárgyában. Mi a [REDACTED] el alperesekként viszontkeresetet terjesztettünk elő 16 451 286,- Ft és járulékai meg [REDACTED] általunk elvégzett többletmunkák vállalkozói díjának megfizetése tárgyában („**Másik Per**”). A Másik Perben a Legfelsőbb Bíróság 2009. január 29. napján hozott ítéletet Pfv.VII.21.625/2008/5. számon, amelyben a Kórház igényét lényegében alaptalannak, a mi viszontkeresettel érvényesített igényünket megalapozottnak találta.

A 2001. június 9. napján hatályba lépett, a *helyi önkormányzatok 2001. évi új címzett támogatásáról, egyes címzett támogatással folyamatban lévő beruházások eredeti döntéseinek módosításáról, valamint a helyi önkormányzatok címzett és céltámogatási rendszeréről szóló 1992. évi LXXXIX. törvény módosításáról szóló 2001. évi XXV. törvény* 3. sz. mellékletének 1. pontja alapján az Önkormányzat a 3 452 millió forint összegben felül további 430 millió forint címzett támogatást nyert el, amely összeggel a beruházás értéke növekedett. A beruházási érték emelkedése szükségszerűen maga után vonta a tervezési díjak emelkedését is: a díjunk a növekménnyel arányosan, azaz összesen a 430 millió forint 2,2 %-ával emelkedett.

A szerződés alapján nekünk járó vállalkozói díj-növekményt az Önkormányzat illetve a jogutódai nem fizették meg részünkre.

Nekünk a jogszabály közzétételét követően jutott tudomásunkra, hogy a Kórház által eredetileg alulbecsült 3 452 millió forint beruházási keretösszeg a rekonstrukció megvalósítására nem volt elégséges, terveink csak magasabb költség szinten valósíthatók meg, ebből következően a tervezői díjalap is a kórház részéről alul kalkulált volt.

A törvény rögzítette, hogy a tervezett rekonstrukció pénzügyi alapjait biztosító beruházás összköltsége 430 millió forinttal megnövekedett, így az összesen 3 882 410,- Ft lett. A jogszabály az eredeti pályázati tartalom forráshiányát rendezte, újabban felmerült szakmai-ellátási célra, mint például orvosi gépek, berendezések finanszírozása nem utalt.

A kórház elhallgatta előlünk, hogy a kivitelezési munkákat magasabb összegű címzett támogatási forrásból valósíthatta meg, mint a program megvalósításához eredetileg igényelt összeg. A megrendelő egyértelműen elzárkózott a 430 millió növekmény után keletkezett, a tervezési szerződés 4. pontjában meghatározott elszámolási kötelezettségének teljesítésétől, továbbá a szerződés 2. számú kiegészítő melléklete szerint számszerűsített tervezői díj összegszerű aktualizálásától.

A [REDACTED] a köztünk 2012. március 2. napján létrejött engedményezési megállapodásban minden, a Tervezési Szerződésből, annak kiegészítéséből származó valamennyi követelésének és jogának érvényesítési lehetőségét átruházta ránk.

2.2 Az első- és másodfokú ítéletek

Az első fokon eljáró Nyíregyházi Járásbíróság a 12.G.20.291/2012/63. sz. ítéletében kötelezte az Önkormányzat jogutódját, a Magyar Államot, hogy a részünkre 9 460 000,- Ft összeget és annak késedelmi kamatát valamint 600 710,- Ft perköltséget fizessen meg.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében rögzítette, hogy a tárgyi peres eljárásban általunk érvényesített igény a Másik Perben nem került érvényesítésre: annak tárgya a kórház mint felperes által indított szerzői jogi igény illetve a szerződés tárgyán kívül eső többletmunka-végzésre alapított elszámolási igény volt, így a Másik Perben fel sem merült a 430 millió forint összegű többlettámogatáshoz kapcsolódó elszámolási igény. Azt ugyanakkor az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy felszólító levél útján már a Másik Per folyamatban léte során felhívtuk az Önkormányzatot a korrigált beruházási összköltség okán bennünket arányosan megillető díjnövekmény megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet szintén rögzíti, hogy 1997. június 12. napján kelt szerződésmódosításra azért került sor többek között, mert ekkor vált ismertté az aktuális támogatási összeg, így kiszámíthatóvá vált a vállalkozói díj adott időpillanat szerinti mértéke.

Ugyanakkor kifejezetten rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a módosítás nyelvtani értelmezése mellett sem lehet azt mondani, hogy a szerződés tartalmaz olyan megfogalmazást, ami arra engedne következtetni, hogy véglegesítették a tervezési díjnak az összegét a felek, azaz fix összegben határozták volna meg. A második módosítás lényege és oka az volt, hogy a feladatok 92%-ban elvégzésre kerültek és ehhez igazodóan a felek akkor ismert beruházási összköltséget alapul véve megállapították a kifizetendő tervezési díj mértékét. Olyan tartalom viszont az elsőfokú bíróság álláspontja szerint sem rögzült egyik módosításban sem, hogy a tervezési díj alapja, azaz a címzett támogatások összege nem növekedhet, mivel erre lehetett számítani. Ezért nem is lehetett az elsőfokú ítélet szerint szó arról, hogy a számítási alap növekedésével a tervezési díj ne változhatott volna. Az elsőfokú bíróság [REDACTED] tanúk vallomásából is ugyanezen következtetésre jutott.

A másodfokú bíróságként eljáró Nyíregyházi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét az 1.Gf.40027/2015/5-I. számú ítéletével helybenhagyta. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélezése alapjául elfogadta, mivel az a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű, egyenként és összességében történő értékelésén alapult. A másodfokú bíróság megállapítása szerint *„a kereset érdemét érintő ítéleti rendelkezések felülbírálata alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az eredeti szerződés két alkalommal történő „módosítása” nem tekinthető a korábbi százalékos mértékben meghatározott átalányár fix összegű díjra történő megváltoztatásának”*.

A másodfokú ítélet az elsőfokú ítélettel összhangban rögzítette, hogy az eredeti Tervezési Szerződés két alkalommal történő „módosítása” illetve pontosítása nem tekinthető a korábbi százalékos mértékben meghatározott átalányár fix összegű díjra történő megváltoztatásának: a számszerű alakban is kifejezett összegszerűségekre vonatkozó okiratok a készletfokhoz igazodó számlák alátámasztására, illetve elmaradt munkarészek értékének díjban való realizálása céljából a beruházási összköltség arányosításával kerültek írásba foglalásra.

A másodfokú bíróság emellett jelentős mérlegelési szempontjának tartotta az ítéletében, hogy a Tervezési Szerződést csak írásban lehetett volna módosítani, és az írásbeli szerződés módosításnak jogszabályi feltétele a *közbeszerzésekről szóló 1995. évi XL. törvény* 73. §-a (1) bekezdésében írtak teljesülése, vagyis az, hogy az eredeti szerződési feltételekhez képest a szerződéskötést követően beállott lényeges körülmény folytán a szerződés valamelyik félényeges jogos érdekét sértse. A Tervezési Szerződés írásbeli módosítása már csak ezért sem történhetett meg.

A másodfokú bíróság továbbá megerősítette, hogy a beruházási összköltség arányában történő díjazás elvének elvetéséhez súlyánál fogva határozott kétoldalú nyilatkozat megtétele szükséges, de erre nem került sor.

2.3 Az Ítélet megállapításai

A Kúria Ítéletben rögzített álláspontja szerint az eljárt bíróságok a szerződő felek akaratával ellentétesen jutottak arra a következtetésre, hogy a tervezői díj vonatkozásában az eredeti állami céltámogatáshoz mint vetítési alaphoz viszonyított százalékos díjmeghatározásról nem tértek át fix áras díjazásra.

A Kúria álláspontja szerint felek az 1998. május 14-i megállapodás fejrésében (!) fogalmazták meg, hogy az okirat a Tervezési Szerződés módosítása a tervezési díj és a tervszállítási határidők vonatkozásában. A Kúria szerint a „II. pont - tervezési díj” címszó alatt a szóhasználat alapján (!) a felek az 1997. március 6. napján kelt Tervezési Szerződés végösszegének módosításában állapodtak meg, a szerződésben meghatározott feladatok teljesítésének 92 %-ban történő teljesítésére tekintettel, és ekként a tervezési díj végösszegét 69 876 760,- forintban határozták meg. Ezzel a megfogalmazással a Kúria értelmezése szerint egybehangzó és kölcsönös akaratkijelentéssel megtörtént a tervezési díj fix összegűre történő módosítása. Az Ítélet azt is kijelenti, hogy ezt a Másik Perben eljárt bíróságok határozatai is megállapították.

A Kúria értelmezése szerint a Másik Per során a fix áras tervezési díjra tekintettel került előterjesztésre többletdíj iránti igény, és ezt a megállapítást erősíti a Kúria álláspontja szerint az is, hogy egészen a 2005. évig nem érvényesítettünk a fix összegű díjazáson túlmenően igényt az Önkormányzattal, majd a Magyar Állammal szemben, mert az elnyert többlettámogatás nem állt összefüggésben tervezési feladatokkal, az döntően orvosi gépparkra, műszerekre került felhasználásra.

Az első- és a másodfokú bíróságok ítélete az Ítélet szerint sértette Ptk. 205. §-a (1) bekezdését, ezért a Kúria a kiegészített jogerős ítélet felülvizsgálattal érintett részét hatályon kívül helyezte, és a jogszabályoknak megfelelő határozatával az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetünket elutasította.

2.4 Az Ítélet jogsértő megállapításai

2.4.1.1 A Kúria által hozott Ítélet jogsértő jellege

A fenti megállapításával a Kúria önkényesen, a szerződő felek akaratának elemzése nélkül felülbírálta a Tervezési Szerződésben foglaltakat, továbbá mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság ítéletében egyértelműen megfogalmazott tényállást, ráadásul tette ezt valamennyi tanú e tekintetben egybehangzó előadása ellenére.

A Kúria álláspontja több szempontból sem érthető illetve az semmilyen szakmai érveléssel nem indokolható, súlyosan sérelmes.

2.4.1.2 Az Ítélet ellentétes a szerződések értelmezésének szabályaival

Legalábbis ellentmondásos és szinte már ironikus, hogy a Kúria az első- és másodfokú bíróságok ítéletét a Ptk. 205. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással változtatta meg, holott éppen a Kúria volt az, aki teljes mértékben, önkényesen és egyoldalúan eltért annak rendelkezéseitől és a felek szerződését azok kölcsönös akarat-kijelentésével ellentétesen állapította meg.

Alapvető és esszenciális polgári jogi alapelv, hogy a szerződéseket, jognyilatkozatokat nem elnevezésük szerint, hanem azok tartalma szerint kell értelmezni. Ezt rögzíti a *Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény* („Ptk.”) 206. §-ának (6) bekezdése is.

A Kúria ezt az alapelvet teljességgel figyelmen kívül hagyta meghozva jogsértő Ítéletét.

Az alapelvből következően a Tervezési Szerződést mint egészet vizsgálva az alábbi következtetéseket lett volna szükségszerű a Kúriának levonnia:

- (i) Már maga az a tény, hogy az állítólagos „módosítás” a Tervezési Szerződés 3. sz. mellékleteként került elhelyezésre, jelzi, hogy az a szerződéses rendelkezéseket nem felülről, módosítani, hanem magyarázni, kiegészíteni kívánja.
- (ii) A Tervezési Szerződés 3. számú mellékletének II./1. a pontja a végösszeget határozza meg tekintettel feladatok 92%-os teljesítettségére és azoknak felfüggesztésére. Ugyanakkor nem törli, vagy változtatja meg Tervezési Szerződés fent idézett 4. pontját, így a Tervezési Szerződésnek továbbra is érvényes rendelkezése maradt, hogy a címzett támogatás összegének 2,2 %-a jelenti a vállalkozó díj mértékét.
- (iii) Az említett 3. számú melléklet a fentiekből következően a megváltozott körülményekhez képest (ugyanis a szerződéskötés pillanatában sem a címzett támogatás mértéke, sem teljesítés felfüggesztése nem volt előre látható) ad egy számszaki, technikai jellegű kiegészítést a felek egyező szerződéses akaratát tükröző, érvényesen 4. pont adott időállapotban történő értelmezéséhez. Ugyanakkor 2001. június 9. napján a körülmények ismételtlen megváltoztak a címzett támogatás mértékének növekedésével, így a Tervezési Szerződés 4. pontjának értelmezése ismételtlen pontosításra szorult a számszaki egyértelműség kedvéért elszámolási okokból. Ez utóbbi pontosítás végül a felek által – ellentétben a Tervezési Szerződés 2. sz. melléklete szerinti pontosítással – nem történt meg csak az első és a másodfokú ítéletekkel.

2.4.1.3 Az Ítélet ellentétes a bizonyítékokkal

Az első- és másodfokú bíróság nem megfelelően értékelt a tanúnyilatkozatokat.

A Tervezési Szerződést három fél írta alá: a Kórház, mi és [REDACTED] Kft.

A mi álláspontunk a perben egyértelmű volt: [REDACTED] törvényes képviselő nyilatkozott arról, hogy a 2. sz. melléklet a szerződéses összeg pontosítását tartalmazta az addigi információk alapján a számlázás alátámasztása érdekében, azonban szó sem volt a 2.2% díj módosításáról.

A Kórház akkor aláíró képviselője sajnos elhunyt.

A harmadik fél, a [REDACTED] személyesen aláíró törvényes képviselője [REDACTED] pedig tanúként (!), igazmondási kötelezettséggel kötötten nyilatkozta, hogy az összeg „fixálására” nem került sor, erre szerződéses akarat nem volt.

[REDACTED] tanúvallomása is ezeket támasztotta alá [REDACTED] – az alperes állításaival szemben – kétséget kizáróan igazolta, hogy a tobbietforrasok a Kórház

működőképességének biztosításához kellett, a kórház megvalósítási költségének elválaszthatatlan részei voltak. A tanú részletesen és pontosan elmondta, mikor kivel egyeztetett a többlettámogatás ügyében és azt is kifejezetten kijelentette, hogy az építészeti munkálatok többletköltség-igénye miatt a beruházás befejezéséhez vált szükségessé a kiegészítő összeg. Döntő jelentőségű bizonyíték volt a tanú megyei vezetői gyakorlatát idéző egyértelmű nyilatkozata, amely szerint gyakorlat volt a többletcsős fedezetbiztosítás, ennek hatásaival viszont a vállalkozók felé el is számoltak.

tanúnyilatkozata minden tekintetben egybevágott által elmondottakkal és a két tanú által elmondottak alátámasztották nyilatkozataink valóságtartalmát.

Ennek megfelelően a szerződéses akaratra vonatkozó bizonyítékok egyértelműek voltak.

A Kúria azonban ezen egyértelmű és egybehangzó bizonyítékokat teljes körűen figyelmen kívül hagyta, azokat nem értékelte, az Ítéletben még csak meg sem említette. Ezzel a Pp. 206. §-ának szabályait súlyosan megsértette, amely jogsértést, amennyiben egy első- vagy másodfokú bíróság követett volna el, bizonyosak vagyunk benne, hogy az a Kúria általi azonnali hatályon kívül helyezéssel járt volna. Nem megengedhető, hogy a Kúria maga ezzel ellentétesen járhasson el.

2.4.1.4 A Másik Perben hozott döntések önkényes értelmezése

A Kúria Ítélete szerint nem csak, hogy egybehangzó és kölcsönös akarat-kijelentéssel megtörtént a tervezési díj fix összegűre történő módosítása, de az Ítélet még azt is rögzíti – teljességgel alaptalanul –, hogy ezt a Másik Perben eljáró bíróságok határozatai is megállapították.

A Másik Perben eljáró bíróságok határozatai éppen ezzel ellentétes megállapításokat tartalmaznak, lásd pl. a Debreceni Ítélet tábla ítéletét (9. old. 2-3. bek.):

„... értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, s ennek eredményeként helytállóan jutott arra a megállapításra, hogy a szerződési kötelezettséghez képest az alperesek által készített engedélyes tervek új tervek tekinthetők, azok meghaladják a már rendelkezésre álló építési engedélyezési tervdokumentáció módosítását. Az alperesek a többletmunka ellenértékére pedig jogszerűen tarthatnak igényt.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben a vizontkeresetüket összességükben felemelték a szakértő által megállapított összegre – a többletmunka értékére.”

A Legfelsőbb Bíróság Pfv.VII.21.625/2008/5. számú ítélete szó szerint a következőt rögzíti (7. old. 3. bek.):

„A bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló és okszerű mérlegelése eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy az alperesek a szerződésben kikötöttnél több, a szerződésben nem rögzített tervezői feladatot is elvégezték, teljesen új engedélyezési tervet, illetőleg orvos szakmai koncepciót készítettek, amelyre figyelemmel azonban a tervezői díj tekintetében a szerződést a felek nem módosították.”

Azaz a Kúria Ítélete a saját ítéletének megállapítását másítja meg gyakorlatilag önkényesen és indokolhatatlan, elfogadhatatlan módon.

A Kúria ezen hivatkozása téves és nincs összhangban sem a tényekkel, sem a jogszabályi rendelkezésekkel. az előző szerzői joggal kapcsolatos per kizárólagosan a Tervezési Szerződésen felüli, jól elkülöníthető, speciális terv részre vonatkozott, így a felek közötti szerződéses jogviszonyt nem rendezte mindenre kiterjedően. A Másik Perben fel sem merült részünkről a többlettámogatás iránti igény érvényesítése, az a per során érdemben, az eljárás részeként fel sem

merült. Az erre vonatkozó kereset hiánya önmagában kizárja, hogy az eljárás a többlet támogatás elszámolására is kiterjedt volna.

Önmagában az a körülmény pedig, hogy a per során a jegyzőkönyvekben említésre került a támogatási összeg növekedése, az nem jelenti azt, hogy az igény érvényesítésre került vagy a per tárgyává vált volna.

A Másik Perben a többlettámogatással arányos díjnövekmény nem volt a többletmunkákkal és a szerzői jogi igényekkel összefüggésben releváns, így irracionális, a per- és az anyagi jog szabályaival is ellenkezik a Kúria azon megállapítása, hogy a Másik Perben eljáró bíróságok ezen igény tárgyában is döntést hoztak volna.

2.4.1.5 Valótlan, hogy nem érvényesítettük a Másik Per folyamatban léte alatt az igényt

Okirati bizonyítékok, nevezetesen a tárgyi peres eljárásban benyújtott, az elévülést megszakító felszólító leveleink cáfolják a Kúria azon kijelentését, hogy a Másik Per folyamatban léte alatt a díjnövekmény iránti igényünket nem érvényesítettük.

A beruházás értékének további 430 millió forinttal történő megnövelésére a 2001. évben került sor. Miután erről a növekedésről tudomást szereztünk, felszólító levelek útján tettünk kísérletet a részünkre járó díjnövekmény érvényesítésére. Az elsőfokú eljárásban csatoltuk a 2005. augusztus 3. napján és a 2005. augusztus 19. napján kelt felszólító leveleink ajánlószelvényét is. E tárgykörben íródott levelünk 2005. november 3. napján is, amelyet 6/F/1 alatt csatoltuk. A 2005. november 3. napján kelt (1/F/9 alatt csatolt) felszólító levelünket az ügyvezetőnk személyesen adta át a megyeházán az akkori főjegyző ██████████ részére, amely átadás megtörténtét a 2005. december 1. napján kelt (23/F/1 alatt csatolt) válaszlevél is bizonyítja. Ezen túlmenően számlák megküldésével évente megkíséreltük az alperesek felé fennálló követelését érvényesíteni. Ezt igazolja 6/a F/3 alatt csatolt számla is. 2006. április 12. napján, valamint a 2006. szeptember 19. napján is felszólítottuk levélben az Önkormányzatot a fizetésre. A 2009. február 26. napján kelt, a megyei önkormányzatnak címzett felszólító levelünket az ügyvezetőnk a megyeházán személyesen adta át a főjegyzői titkárnő ██████████ részére. A jogi képviselőnk 2009. március 12. napján a Kórház főigazgatójának, 2009. március 18. napján pedig a megrendelőnek írt levelében hívta fel az alperes jogelődjét a beruházás összegének 430 millió forinttal történő megnövekedése miatt keletkező díjtöbblet megfizetésére. A 2009. március 18. napján a megyei önkormányzat főjegyzője részére megküldött levelünk tértivevényét csatoltuk. A felszólító leveleket és az ajánlószelvényeket és tértivevényeket már a keresetlevelünkhöz csatoltuk 1/F/7 és 1/F/8 alatt. Az évek során írt további leveleinket szintén kereseti kérelmünk 1/F/8 jelű mellékletében csatoltuk.

Ezen felsorolt iratok a Másik Per folyamatban léte során, azzal párhuzamosan keletkeztek, a Kúria rendelkezésére álltak a peres anyag részeként.

Az Ítélet megállapítása, miszerint nem érvényesítettük az igényt, tényszerűen nem így van: érvényesítettük, de nem a Másik Per keretein belül.

2.4.1.6 Az Ítélet ellentétes a Kbt. rendelkezéseivel, így jogszabályellenes

Az Ítélet rendelkező része az idézett [29] bekezdéssel sérti a jogviszonyra alkalmazandó közbeszerzési szabályokat: a Tervezési Szerződés módosításának nem csak a tényállásbeli, de a jogszabályi feltételei sem teljesültek.

A Tervezési Szerződés megkötésére ugyanis közbeszerzési eljárásban került sor komoly verseny után, és ennek megfelelően annak módosítása nem kizárólag a felek magánautonómiájába tartozott és tartozhatott: a közbeszerzési jog szigorúan szabályozta az esetleges eltérések lehetőségét.

a) *A Kbt. által támasztott feltételek*

A Tervezési Szerződés tárgyát képező projekt tárgyában a Magyar Állam jogelődje, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzat Szatmár-Beregi Kórháza köteles volt közbeszerzési eljárás keretében szerződést kötni. A Tervezési Szerződést ennek megfelelően közbeszerzési eljárás eredményeképpen kötöttük meg. A szerződésre irányadó és alkalmazandó, a *közbeszerzésekről szóló 1995. évi XL. törvény* („Kbt.”) akkor hatályos 73. §-ának (1) bekezdése értelmében pedig a felek csak akkor módosíthatják a szerződésnek az ajánlati felhívás, a dokumentáció feltételei, illetve az ajánlat tartalma alapján meghatározott részét, ha a szerződéskötést követően beállott körülmény folytán a szerződés valamelyik fél lényeges jogos érdekét sérti.

A Kbt. ugyanezen szakaszának (2) bekezdése az ajánlatkérőként szerződést kötő fél számára a szerződéstől elállás vagy felmondás lehetőségét kizárólag arra az esetre biztosította, ha a szerződéskötést követően beállott körülmény folytán a szerződés teljesítésére nem képes. A felmondó illetve szerződéstől elálló fél ebben az esetben köteles is köteles lett volna a szerződéskötésből eredő kár megtérítésére.

A Kbt. 75. §-ának rendelkezései szerint a 73-74. §-ában meghatározott feltételek a szerződésnek akkor is részei, ha a felek erről nem vagy eltérően rendelkeztek; a közbeszerzési eljárás során megkötött szerződésekre egyebekben a Ptk. rendelkezéseit rendelte alkalmazni. Ebből következően a Kbt. 73-74. §§-ai a Szerződésre alkalmazandók, jobban mondva annak részeként értelmezendők.

A Szerződés módosításának a jogszabály által megkövetelt, eltérést nem engedő feltételeinek egyike sem állt fenn.

(i) NEM VOLT KÉSŐBB BEÁLLT, VALAMELY FÉL LÉNYEGES JOGOS ÉRDEKÉT SÉRTŐ KÖRÜLMÉNY

Tekintettel arra, hogy a Tervezési Szerződés megkötését követően és a 2. sz. melléklet megszerkesztésének és aláírásának időpontjáig sem a Magyar Állam jogelődje, sem pedig a mi vonatkozásunkban nem állt be olyan körülmény, amely a másik fél lényeges jogos érdekét sértette volna és erre egyikünk sem hivatkozott, ezért a Tervezési Szerződés módosításának a Kbt.-ben meghatározott feltételei nem álltak fenn. Ennek valamennyi fél tudatában volt és a szerződésmelléletek elkészítése során ilyenre nem is hivatkoztak.

(ii) NEM VOLT OLYAN KÖRÜLMÉNY, AMI ALAPJÁN A TELJESÍTÉSRE NEM KERÜLHETETT VOLNA SOR

Figyelemmel továbbá arra, hogy a Tervezési Szerződés a per tárgyát képező tervezési díj megfizetésének kivételével teljesedésbe ment, ezért a Magyar Állam jogelődje a teljesítésre képes volt, a körülményeiben nem állt be olyan változás, amely miatt a teljesítésre nem lett volna képes és ilyen körülményre még csak utalást sem tett, a Tervezési Szerződést felmondani illetve attól elállni sem volt jogosult.

A tervezési díj a szerződésnek az ajánlati felhívás, a dokumentáció feltételei, illetve az ajánlat tartalma alapján meghatározott része, az egyik leglényegesebb, esszenciális eleme. Ezt a felek ezért a Kbt. 73. §-a értelmében a későbbi körülmény beállta hiányában nem módosíthatták, hiszen ez az egész közbeszerzés jogszerűségét ásta volna alá.

b) *Az esetleges szerződésmódosítás semmis lenne*

Emellett, még abban a feltételezett, de meg nem engedett esetben is, ha a Szerződés melléklete szerződésmódosításnak minősült volna, az a Kbt. rendelkezéseibe ütközne, azaz jogellenes és ennél fogva semmis lenne, amelyet a bíróságok hivatalból, az eljárás teljes tartama alatt, határidő nélkül és hivatalból (ld. 1/2005. (VI. 15.) PK vélemény) kötelesek figyelembe venni.

Azaz az eljárt bíróságok, amennyiben a Tervezési Szerződés módosítása megtörténtét meg is állapították volna, hivatalból kötelesek lettek volna – erre irányuló külön kérelem hiányában is – a módosítás semmisségét megállapítani és az érvénytelenség jogkövetkezményeit alkalmazni.

A Kúria ezzel ellentétes álláspontja súlyosan jogsértő és jogszabályellenes.

2.5 A megsértett Alaptörvényben biztosított jogaink

Az Ítélet az abban megnyilvánuló jogszabálysértések mellett illetve azok által súlyosan sérti több, az Alaptörvényben biztosított jogunkat is a következőkben részletesen kifejtettek szerint.

2.5.1.1 A tulajdonhoz való jog sérelme – a munkánk ellenértékétől a Kúria megfosztott

Az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdése szerint „*Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.*”

Azzal, hogy az Ítéletben a Kúria a tényállás téves és a szerződő felek akaratával ellentétes, önkényes (!) megállapítását követően arra jutott, hogy az első- és másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a kereseti kérelmünket elutasította, megfosztott bennünket a senki által nem vitatottan végzett munka ellenében bennünket megillető díjazástól, azaz tőlünk elvonta a tulajdonunkba tartozó vagyont.

A Tervezési Szerződésben rögzített díjmegállapodás éppen azért a támogatási összeggel való arányosítás formájában került meghatározásra, mert így állapodtunk meg. Ezt az Önkormányzat és a jogutódai soha, egy percig nem kifogásolták vagy vitatták. Eltérő konstrukcióban pedig nekünk nem állt volna szándékunkban megállapodni, hiszen a tervezési munkát csak értékarányos díjazás ellenében állt gazdasági érdekünkben végezni.

Az első- és a másodfokú bíróság jogszerűen jutott mindezek alapján arra a következtetésre, hogy a tulajdonunkban jogellenes értékcsökkenés, vagyonvesztés következett be azáltal, hogy az Önkormányzat és jogutódja, a Magyar Állam nem a Tervezési Szerződésben meghatározott díjmértéket fizette meg. Az első- és a másodfokú bíróság ezen, a tulajdonunkat érintő kárunkat kompenzálta a megítélt tervezői díjjal.

A Kúria az Ítéletben ezzel szemben a tulajdonunktól jogellenesen és jogalap nélkül megfosztott: a munkánk ellenértékének adott részét megvonta tőlünk. A vagyonunk a terveink értékével csökkent, és a tervek ellenértékétől viszont a Kúria megfosztott bennünket. Ezzel a döntéssel egyébként a Magyar Állam jogalap nélkül gazdagodott, hiszen a Tervezési Szerződésben meghatározottnál kevesebb díjat fizetett nekünk, amely jog- és szerződésszegő mulasztást a Kúria kvázi legitímálta. Ezzel szemben pedig bennünket veszteség ért: a tervdokumentáció Tervezési

Szerződés szerinti ellenértéke, azaz a többlettámogatással arányos díjnövekmény már jogerős ítélet alapján bennünket illetett, azzal alappal számolhattunk.

Álláspontunk szerint elfogadhatatlan és súlyosan sérti a tulajdonjog és a jogbiztonság eszméjét, hogy a Kúria egy önkényes aktussal, minden bizonyíték és ráadásul a józan ész valamint a polgári jog alapelvi szintű szabályai ellenére úgy döntött, hogy bennünket nem illet meg a szerződés szerinti díjazás. Így az adásvételi szerződések alapját képező, a felek kölcsönös szolgáltatásának elve is kritikus csorbát szenvedett az Ítélet által.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján leszögezhető, hogy a tulajdonjogot mint egyéni cselekvési autonómia anyagi alapját részesíti az Alaptörvény alapjogi védelemben [64/1993. (XII.22.) AB határozat]. A tulajdonhoz fűződő alapjogok tárgyát a kapcsolódó személyes autonómia megvalósulása, másrészt egyéb dologi jellegű vagyoni értékű jogok, továbbá olyan jogosítványok alkotják, amelyek funkcionálisan képesek helyettesíteni a tulajdon személyes autonómiát biztosító feladatát [17/1992. (III.30.) AB határozat].

Ennek kapcsán megállapítható, hogy az Ítélet panasszal érintett rendelkezései jelentős hatással bírnak a működésünkre, gazdálkodásunkra, tulajdoni-vagyoni viszonyainkra és az azokhoz kapcsolódó jogaink gyakorlására, márpedig az Alkotmánybíróság hivatkozott határozata alapján ezen jogok alkotmányos védelem alá esnek, hiszen mi a tervezési tevékenységet mint szolgáltatást, árut a bevétel (jövedelem) elérése érdekében végezzük, nyújtjuk. Az elért eredményből osztalék formájában a tagjaik is részesültek/részesülhetnek volna, amely túlmutat önmagában a társaságunk Ítélet által előidézett sérelmén.

Az Alaptörvény a tulajdonjogot mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részesíti alapjogi védelemben. Az alkotmányos védelemnek úgy kell követnie a tulajdon társadalmi szerepének változását, hogy közben ugyanezt a védelmi feladatot elláthassa. Amikor tehát az egyéni autonómia védelméről van szó, az alapjogi tulajdonvédelem kiterjed a tulajdon egykori ilyen szerepét átvevő vagyoni jogokra, illetve közjogi alapú jogosítványokra is (például társadalombiztosítási igényekre). A másik oldalról viszont, a tulajdon szociális kötöttségei a tulajdonosi autonómia messzemenő korlátozását alkotmányosan lehetővé teszik. Az alkotmányos védelem módját meghatározza a tulajdonnak az a - más alapjogoknál fel nem lelhető - sajátossága, hogy alkotmányosan védett szerepét tekintve általában helyettesíthető. Az alkotmányos védelem tárgya elsősorban a tulajdoni tárgy, azaz a tulajdon állaga [64/1993. (XII. 22.) valamint 94/2011. (XI. 17.) AB határozat]. E tulajdonvédelem korlátozása alkotmányjogilag kizárólag közérdekből lehetséges {3001/2016. (I. 15.) AB határozat, Indokolás [53]}. A jelen panasz tárgyát képező esetben nem fedezhető fel olyan közérdek, amely a mi tulajdonhoz való jogunkkal szembeállítva megalapozná ennek az olyan mértékű korlátozását, mint amely az Ítéletben tapasztalható. Az Ítéletben megnyilvánuló közhatalmi beavatkozás mögött ellenben nem áll közérdek. Éppen ellenkezőleg, pusztán magánérdekről van szó, ez áll szemben a mi tulajdonhoz való alapjogunk védelmével szembenálló érdekként. A mi tulajdonhoz való jogunkkal ellenétes közérdek hiányában viszont az ezen érdek érvényesítésére vonatkozó intézkedés célszerűségének, szükségességének, arányosságának vizsgálatára irányuló további kérdések feltevése és ezek megalapozottságának fejtegetése fel sem merülhet. Álláspontunk szerint önmagában ez az egyoldalú, egyértelműen és súlyosan alkotmányos alapjogot sértő helyzet fennállása alapos okként szolgál az Ítélet megsemmisítéséhez.

Az Alkotmánybíróság 33/2002. (VII.4.) AB határozatából szintén egyértelműen következik, hogy a gazdasági szereplő mint egyén autonómiájába a gazdasági tevékenysége is beletartozik, márpedig

ebben az esetben az Ítélet hivatkozott, megtámadott rendelkezései egyértelműen alaptörvényellenesek. Az Alkotmánybíróság az 3091/2015. (V. 19.) AB határozat, Indokolás [17] bekezdésében megerősítette azon következetes gyakorlatát, amely szerint „a tulajdonhoz való alapjog a már megszerzett tulajdont, illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi.” {3143/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [49]}. A teljesített szolgáltatás ellenértéke álláspontunk a megszerzett tulajdoni joghoz tartozik, de legalábbis tulajdoni váromány fogalomkörébe esik.

A tulajdonhoz való jog mint alkotmányos alapjog egyik polgári jogi konkretizálása a szerződések körében a visszterhesség véelme, azaz, hogy a szerződéssel kikötött szolgáltatásért – ha a szerződésből vagy a körülményeiből kifejezetten más nem következik – ellenszolgáltatás jár (jelenleg: Ptk. 6:61. §-a). Az első fokú és a másodfokú ítéletek ezt felismerve, helyes döntéssel a nekünk járó többletdíj-igényt megítélték a javunkra.

Ezzel szemben az Ítéletben azt láthatjuk, hogy a Kúria önkényesen, a tanúvallomásokkal, a felek nyilatkozataival és az okiratok tartalmának egyértelmű értelmezésével szemben úgy döntött, felülbírálja, mi volt a felek szándéka – ráadásul mindezt a Kbt. rendelkezéseit teljes mértékben figyelmen kívül hagyva, a szavak (a szerződés-kiegészítés fejrészben szereplő megnevezésének és címszavának!!) kizárólagos szó szerinti értelmezésének fátyla mögé burkolózvva. Ezért nincsen más lehetőség, minthogy az Alaptörvény szerinti egységes tulajdonhoz való jog alkotmányos alapjoga szerint megállapításra kerüljön, hogy az Ítélet sérti az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt jogunkat.

Az Ítélet Alaptörvény rendelkezéseibe ütközésének megállapítása alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés végső soron azért is, mert az Ítélet hatályban maradása esetén olyan irányba fogja befolyásolni az ítélkezési gyakorlatot, amely a tulajdonhoz való jog és a tisztességes munka eredményéhez való jog védelmével szemben, a felek nyilatkozataival szemben, a közbeszerzési szabályok megkerülésével és jogellenes magatartással (*culpa in contrabendo*) megvalósított rosszhiszemű spekulációra irányuló magatartás szabadságát mint jogi védelemre egyáltalában nem alkalmas érdeket részesíti jogi védelemben. Ez utóbbi érdek mellett ugyanis csak olyan érdekek sorakoztathatók fel, amelyek alkotmányos védelmére vonatkozó igény nem éri el a tulajdonhoz való jog alapjogának a védelmére vonatkozó igényt. E körben a szerződési szabadság elve jöhet szóba a tulajdonhoz való joggal konkuráló érdekként illetve értéként. A szerződési szabadság elvével kapcsolatosan azonban az Alkotmánybíróság több határozatában megerősítette, hogy „a Magyarország gazdasági alaprendjét meghatározó Alaptörvény M) cikkéből következő szerződési szabadság – mint a piactgazdasági lényegi eleme – alkotmányos jog, de nem minősül alapjognak, mivel az Alkotmánybíróság azt nem alapvető jogot tartalmazó rendelkezésből vezette le” {33/2015. (XII. 3.) AB határozat, Indokolás [26]; 3065/2016. (IV. 11.) AB határozat, Indokolás [41]}. Ennél fogva a tulajdonhoz való jog mint alapjog védelmének a szerződési szabadság védelmével szemben szükségképpen elsőbbséget kell kapnia.

2.5.1.2 A vállalkozáshoz és a tisztességes versenyhez való jog sérelme – a vállalkozásunk céljának ellehetetlenítése

Az **Alaptörvény M) cikke** a vállalkozás szabadságáról és a tisztességes gazdasági verseny szabályairól az alábbiak szerint rendelkezik: „(1) Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik. (2) Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.”

A vállalkozás szabadságával, továbbá a tisztességes gazdasági verseny jogával ugyanis nem egyeztethető össze az Ítélet azon rendelkezése, amely kimondja, hogy az elvégzett munkáért bennünket nem a Tervezési Szerződésben a felek által meghatározott összeg illet meg.

A gazdasági társaságok, a vállalkozók azzal a céllal végzik az üzletszerű gazdasági tevékenységüket, hogy abból nyereségre, de legalábbis bevételre tegyenek szert, ezzel biztosítván többek között a működésükhöz szükséges költségeket, a munkavállalók munkabérét és tulajdonosaik bevételét. A vállalkozások tehát azért és azáltal működhetnek, hogy az általuk elvégzett munkáért, a nyújtott szolgáltatásért ellentételezésben részesülnek.

Az első- és a másodfokú bíróság ezen alkotmányos alapelvet tiszteletben tartva hozta meg döntését. A per tárgyának alapvető kérdése ugyanis az volt, hogy mivel a tervezői díj a céltámogatás összegének 2,2%-ában került meghatározásra, ha a céltámogatás összege változik, akkor a tervezői díj összege is módosul-e. A válasz erre egyértelmű igen.

Mindezekre tekintettel elfogadhatatlan a Kúria fentieknek teljességgel ellentmondó álláspontja, miszerint a Kúria a Tervezési Szerződés és annak kiegészítése megkötését követően közel 20 évvel, a felek meghallgatása és a bizonyítási eljárás eredménye ismeretének láthatóan teljes hiányában, pusztán egyetlen irat címszavai alapján felülbírálta a felek szerződéses akaratát. Azaz gyakorlatilag a Kúria az Ítéletében önkényesen és jogszerű indok nélkül korlátozta a vállalkozási és a szerződési szabadságunkat.

Az Alkotmánybíróság 33/2002. (VII.4.) AB határozata alapján a gazdasági szereplő autonómiájába beletartozik a gazdasági tevékenysége. A gazdasági tevékenység pedig szorosan épül a vállalkozás szabadságának és a tisztességes verseny biztosításának alkotmányos garanciájára, így minden olyan intézkedés, amely ezen alapjogokat korlátozza, alaptörvény-ellenes.

A vállalkozáshoz való alapjog a vállalkozási tevékenység folytatásához biztosít esélyegyenlőséget [133/B/1991. AB határozat]. A piacgazdaság elengedhetetlen eleme a tulajdoni formák egyenjogúsága és egyenlő védelme, a vállalkozás és a verseny szabadsága, illetve a szerződés szabadsága. Ez azért is van, mert ezen elemek nélkül nem beszélhetünk piacgazdaságról. Ezért szögezi le az 3001/2016. (I. 15.) AB határozat, Indokolás [60], miszerint az „*Alkotmánybíróság gyakorlatában a foglalkozáshoz, vállalkozáshoz való alapjog a szabadságjogokhoz hasonló védelemben részesül az állami beavatkozások és korlátozások ellen.*”

A Kúria bennünket az Ítéletében felülbírálta a mi vállalkozói döntésünket, nevezetesen: hogy a Kórház rekonstrukció terveinek elkészítését milyen ellenérték fejében vállaljuk el. Emellett a Magyar Állam számára lehetővé teszi a jogalap nélküli gazdagodás legalizálását. A Kúria ezen döntésével súlyosan sérti a felek szerződési, és ezen keresztül az azzal szorosan összeforrt vállalkozási szabadságát.

Az Ítélet támadott rendelkezései pedig a piacgazdaság és a szerződési szabadság sérelmét jelentik, így alaptörvény-ellenesek, mivel a Kúria gyakorlatilag egyoldalúan és önkényesen megmásította a Tervezési Szerződés tartalmát. Ez elfogadhatatlan.

2.5.1.3 A jogorvoslathoz való jog sérelme

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdése szerint „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.*”

A Kúria Ítélete súlyosan sérti a jogorvoslathoz fűződő jogunkat, mivel a korábban egyértelműen megállapított tényállástól alapjaiban tért el (a jogvita tárgyát képező szerződéses rendelkezéseket a bizonyítékok és az egyértelmű jogszabályi rendelkezések ellenére jogsértő módon értelmezte) és ezen új tényállást bírálta el kvázi elsőfokú bíróságként.

A Kúria Ítélete olyan szintű ténybeli hibáktól és iratellenes megállapításoktól hemzseg, amelyek a peres eljárás során ezt megelőzően fel sem merültek, így azokkal szemben érvelnünk, ellenbizonyítanunk vagy akár csak az álláspontunkat kifejezni nem volt lehetőségünk.

Így gyakorlatilag a jogorvoslati úton meg nem támadható Ítéletben szembesültünk egy téves tényállással és arra felépített jogi indokolással. Azzal tehát, hogy a Kúria önkényesen, a hatáskörén és egyébként a feladatán túlterjeszkedett, a Pp. által a jogállamiság alapvető értékeire is tekintettel determinált mederből kilépett, a jogszabályok által meghatározott korlátait nem vette figyelembe és egy jogorvoslattal meg nem támadható döntés eltűrésére és a jogkövetkezmények elszenvetésére kötelezett bennünket. Ezen eljárás pedig alaptörvény-ellenes és sérti a jogállamiság alapvető diszciplínáit.

Végül pedig nyomatékosítani kívánjuk annak a helyzetnek a súlyosságát, hogy az Ítélet ellen nincsen jogorvoslati lehetőségünk, hiába kirívóan jogellenes a döntés.

Következésképpen, a Kúria Ítélete súlyosan sérti a jogorvoslathoz fűződő jogunkat, mivel az első- és a másodfokú bíróságok által egységesen és egybehangzóan megállapított tényállástól alapjaiban tért el – egyébként megalapozatlanul – és ezen új tényállást bírálta el kvázi elsőfokú bíróságként. Hivatkozással az 3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [23], utolsó két mondatára: „*A jelen [azaz: az AB határozat szerinti] ügyben a panasz felülvizsgálati eljárásban hozott, az első- és másodfokú bíróság érdemi döntésével megegyező tartalmú ítéletet támad. A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, így az ott meghozott döntésekkel (indokolásukkal) szemben nem szükséges további felülvizsgálati lehetőségeket biztosítani.*” Ebből következően az első- és másodfokú bírósági határozat jogi értelmezésétől meredeken eltérő kúriai döntés esetében nem zárható ki az Alkotmánybíróság azon hatásköre, hogy – az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésében foglalt alkotmányos jog érvényre juttatása végett – vizsgálat tárgyává tegye az Ítéletben foglalt indokolást annak érdekében, hogy az Alkotmánybíróság ezáltal megszüntesse azt az Alaptörvénnyel ellentétes helyzetet, amely az Ítélet hatályban maradása esetén bekövetkezne. Álláspontunk szerint ezért az Ítélet indoklásának vizsgálata körében az Alkotmánybíróság a saját hatáskörében jár el akkor is, hogyha vizsgálat tárgyává teszi az Ítélet indoklását és annak helytelenségére tekintettel megállapítja az Ítéletnek az Alaptörvénybe ütközését és megsemmisíti azt.

3 A VÉGREHAJTÁS FELFÜGGESZTÉSE

Az Ítélet végrehajtásának felfüggesztését azért kérjük a t. Alkotmánybíróságtól, mert egyrészt a végrehajtást követően az eredeti állapot nem helyreállítható, másrészt pedig a végrehajtás súlyosabb károsodást okozna, mint annak elmaradása.

Számunkra a végrehajtással érintett összeg megfizetése olyan kirívóan súlyos terhet jelentene, hogy a végrehajtás foganatosítását követően az eredeti állapot nem lenne helyreállítható több okból sem. Az Ítéletben foglalt összeg végrehajtása ellehetetlenítené a cégünk fennmaradását és a jövőbeli bármikor történő talpra állítását, a működőképességének helyreállítását.

Az üzemi és az adózás előtti eredményünk tartósan negatív. A mérleg szerinti eredményünk az elmúlt 4 évben folyamatosan negatív. A kötelezettségeink összege több milliós nagyságrendű. Céltartalékaink nincsenek. Tagjainknak osztalékot hosszú évek óta nem fizettünk. Társaságunknak

ingatlan vagyona nincs, a székhelyként bejegyzett ingatlanunkat a fennálló hiteleink és tartozásaink fedezése, a fizetési képzetlenséggel fenyegető helyzet elkerülése érdekében értékesítettük és abból bankhitelt fizettünk vissza. Az ingó vagyonunkat kizárólag az általunk készített tervrajzok képezik, amelyek harmadik személyek felé értéket nem képviselnek. Társaságunknak új megrendelések évek óta nincsenek, bevételünk nem keletkezik. Emiatt az összes munkavállalónktól kénytelenek voltunk megválni, többük esetében sajnálatos módon az elszámolást sem tudtuk rendezni. Emiatt perben állunk illetve állunk több volt munkavállalónkkal. A munkáink díjának a megrendelők általi meg nem fizetése okán folyamatban lévő bírósági eljárások során felmerülő költségek további terheket róttak az egyébként is rossz anyagi helyzetünkre. A végrehajtási eljárás foganatosítását – mindezekon felül – már nem tudná a társaságunk túlélni.

Ugyanakkor az is látható, hogy az alperesek pénzügyi illetve fizetési nehézségei nincsenek, így számukra a végrehajtással érintett összeg esetleges későbbi megfizetése nem okozhat hátrányt. Különös tekintettel igaz ez arra az esetre, amennyiben a t. Alkotmánybíróság esetlegesen és reményeink szerint a panaszunknak helyt ad. Amennyiben abban a feltételezett, de meg nem engedett esetben, ha az Ítélet mégis megalapozottnak minősülne, az alperesek hozzájuthatnak az összeghez. ebből következően a legrosszabb esetben az alpereseket csak csekély mértékű idővesztés érné, míg számunkra a teljes csőddel lenne egyenlő a végrehajtás.

A végrehajtás foganatosítása a társaságunk működését és létét alapjaiban veszélyeztetné. Velünk szemben több végrehajtási eljárás van folyamatban, a munkavállalóinknak évek óta nem tudunk munkabért fizetni, több lejárt tartozásunk van – azaz a végrehajtás gyakorlatilag egyet jelentene a felszámolásunkkal. Ezzel szemben a végrehajtás felfüggesztése az alperesek számára kárt nem okoz, míg mi időt nyerhetünk a működésünk stabilizálásához.

Az Ítéletben foglalt súlyos tényellenes és alaptörvény-ellenes megállapítások ugyancsak az Ítélet végrehajtásának felfüggesztését indokolják, hiszen ezzel elkerülhető lenne az, hogy egy, az ország Alaptörvényével is több ponton ellentétes Ítélet kerüljön végrehajtásra.

Tisztelettel:

NYÍRTERV-PLUSZ Kft.
panaszos

Mellékletek:

- M/1 Jogi képviselő meghatalmazása
- M/2 Cégek kivonat másolata
- M/3 Aláírási címpéldány másolata